samfundsnødvendigt, og jeg tror ikke, at man kan paavise, at Kvinders Natarbejde er samfundsnødvendigt«.

(Vi spørger her i Parentes, om Landsthingsmanden mener at kunne undvære Kvindernes Natarbejde paa Hospitalerne).

Tilhængerne af Forbudet mod Kvinders Natarbejde har yndet at give det Udseende af, at det kun var Overklassens Kvinder eller Kvindesagskvinderne, der bekæmpede dette Forbud. Gehejmeetatsraad Bramsen omtalte i sin Tale, at der i 1899—1900 rejstes en stærk Modstand mod Forbudet »væsentlig fra nogle københavnske Damer«, ligesom han omtalte Dansk Kvindesamfunds Resolution og Andragende. Det synes som om Gehejmeetatsraaden ganske glemmer, at Arbejderskerne i Marts 1900 indsendte en Protestresolution mod et Særforbud.

Begivenhederne vil ogsaa meget snart overbevise Gehejmeetatsraad Bramsen og Landstingsmand Andersen om, at Arbejderkvinderne, trods det stærke Tryk fra det socialdemokratiske Partis Side, ikke stiltiende vil finde sig i at blive lukket ude fra visse Erhverv og hæmmet i deres Adgang til andre. Der er heldigvis i denne Sag opnaaet et *Samarbejde* mellem Arbejderkvinderne og Dansk Kvindesamfund om Afholdelse af

et Protestmøde den 16. Marts

mod Natarbejdsforbudet. Kvinderne er jo afskaarne fra at føre deres Sag paa Tinge, forhaabentlig vil d'Hrr. Lovgivere da komme og høre deres Fremstilling af Sagen paa Mødet. Hvis ikke, vil Pressen og en Resolution bringe dem Bud om Kvindernes Stemning.

Det afhænger nu af Kvinderne selv, om de vil have et Natarbejdsforbud eller ej. Hvis de *ikke* vil have en saadan Undtagelseslov, da møder de op i tætte Skarer til dette Møde, som i saa Fald vil give Indenrigsministeren og maaske ogsaa Regeringspartiet det Tryk, der er nødvendigt for at lade Forbudet falde. Vi har Tro paa, at der vil blive stuvende fuldt til Mødet, til hvilket, foruden Dansk Kvindesamfund, Kvindelige Trykkeriarbejdere og Kvindeligt Arbejderforbund indbyder.

L. N.

Dansk Kvindesamfund efter Opnaaelsen af den politiske Valgret.

Læser! Kender Du Tasmanien eller Van Diemen's Land? — Kender Du Tasmanierinderne? — Bryd Dig ikke om, at der staar i Salomonsens Konversationsleksikon, at de er opstaaede ved en Krydsning mellem en europæisk Forbryderkoloni og nogle røvede Australnegerinder, det er over et halvt Aarhundrede siden; nu er Forbryderkolonien bleven nedlagt, og Negerinden er bleven hvid. Men hvad mere er, hun har faaet politisk Valgret og Valgbarhed, og har derfor opløst sit Kvinderaad. »Det var overflødigt« — sagde hun; og et andet Sted i det samme Nummer af »Kvinden og Samfundet« har Formanden for Hillerødkredsen udtalt den samme Formening om Dansk Kvindesamfund efter Opnaaelsen af den politiske Valgret. I Sandhed, et mærkeligt Sammentræf! Hillerødkredsen og — Tasmanien! — Tasmanierindernes Udtalelse har kaldt Fr. Rosika Schwimmer af Ungarn frem til Protest; skulde mon ikke Hillerødkredsens Formands Udtalelse kalde nogle Medlemmer af Dansk Kvindesamfund frem? — saameget mere, som Fr. Mørk finder Dansk Kvindesamfund hinsides den politiske Valgret ikke blot overflødigt, men ogsaa farligt, fordi det kunde blive *»en Forening for Kvinder, som en særegen Slags Mennesker, kontra Mænd«.*

En saadan Bekymring tager sig unægtelig lidt *overflødig* ud paa et Tidspunkt, hvor disse *truede* Mænd er travlt beskæftigede inde paa Rigsdagen med at lave en Beskyttelseslov for Kvinder, som i Øjeblikket vil sætte Hundreder af Kvinder og i Fremtiden rimeligvis Tusinder udenfor Erhvervslivet i Fabrikkerne. Dette viser dog, at Mændene ikke har noget imod at gøre Kvinderne til en *»særegen Slags Mennesker«* i Forhold til dem selv, og den Protest, Dansk Kvindesamfund har indsendt imod dette Forbud, viser os omvendt, at Dansk Kvindesamfund har overordentlig meget imod, at Kvinderne paa denne Maade gøres til *»særegne Mennesker«.*

Skulde da denne Modvillie kunne tæn-